

TEN PRAVÝ LIFEGUARDING

zažijete na pláži!

Karel Foniok je letos už počtvrté ve Spojených státech, aby tam pracoval jako plážový plavčík. Poprvé se vydal do známého letoviska North Myrtle Beach v Jižní Karolině na východním pobřeží v roce 2007, když mu bylo teprve dvacet. V USA strávil ještě léto 2008, 2010 a po pauze, kdy pracoval pro auditorskou firmu v Praze, se tam zase letos vrátil.

Pozici plážového plavčíka si v nabídce Czech-us vybral, protože ho lákalo poznat lifeguarding z té pravé stránky. „Nechci vůbec snižovat nebo podceňovat práci bazénového plavčíka. Je to také zkušenost a dobrá, ale i když tam člověk také musí udržovat pozornost, přece jen pro někoho sportovně založeného by to mohla být nuda. Pravý lifeguarding zažijete jen na pláži!“

„ Lidé s tebou jednají mile, protože jsou na dovolené a chtějí si to co nejvíc užít.“

> Čím tě zaujal program Work and Travel, že ses rozhodl zúčastnit se ho a vyjet na léto pracovat do USA?

„Hlavním důvodem bylo zlepšení angličtiny, kterou jsem ve dvaceti neměl na bůhvíjaké úrovni. Také jsem chtěl poznat nové prostředí. North Myrtle Beach je letní plážové letovisko, atmosféra se dost liší od té, kterou zažijete někde ve městě. Lidé s tebou jednají mile, protože jsou sami na dovolené a chtějí si to tady co nejvíc užít. Jde o lehce výstřední prostředí s množstvím zábavních podniků. Možná je to celkově umělé, všechno je tu budované

proto, aby se lidé bavili. To pro mě bylo překvapující zjištění hned na začátku – že se Američané baví jinak než my. Celkově mi ten jejich způsob přijde více dětinský, ale nechme jim to.“

> Jaký je typický den plážového plavčíka?

„Pracujeme od 9:30 do 17:30. Máme možnost pracovat každý den bez dne volna. Ráno přijedeme na naši stanici, kde si vezmeme vybavení – vysílačky, kterými se dorozumíváme, medbox, což je lékárnička pro poskytnutí první pomoci, a samozřejmě nesmí chybět plovák neboli buoy. Každý máme na pláži svou věž, kterou přemisťujeme se stoupající či klesající hladinou oceánu tak, abychom byli blízko vody. Většinu času trávíme sezením na věži, která nám poskytuje nejlepší možný pozorovací

bod pro pokrytí našeho úseku pláže. Slezeme do vody, podíváme se, co se děje a co se neděje. Věže jsou od sebe vzdálené asi 100 metrů. Občas proběhne záchrana tonoucího, ale ve většině případů spíše hledáme pohřešované osoby nebo ošetřujeme drobná poranění. Večer, jakmile dostaneme pokyn pro opuštění pláže, věže stáhneme dál od břehu. Vracíme se pak zpět do skladu, kde vrátíme vybavení, uděláme si check-out a vyplníme denní statistiku. Tam popíšeme naši aktivitu, co se na našem stanovišti dělo. Zaměstnavatel to následně dál zpracovává, aby se vědělo, kde jsou například nejvíc exponovaná místa.“

> Dvakrát týdně máte také hodinové tréninky. V čem tyto tréninky spočívají?

„Trénink začíná rozcvičkou, potom se zkouší záchrana z vody, ale většinou bývá založen hlavně na fyzické aktivitě. Běh, plavání a jejich kombinace. Důležitý je trénink rychlého vstupu do vody, protože ten potřebujeme nejvíc, abychom se případně k topícímu se člověku dostali co nejrychleji.“

Ve volném čase došlo i na surfování!

Plavčíci musí zvládat náročný trénink ve vlnách, nejdůležitější je...

...dostat tonoucího zpátky na pláž.

„Jednou za čas za mnou někdo přijde, podá mi ruku a řekne, že oceňuje to, co dělám, že zachraňuju životy.“

> Co je na práci plážového plavčíka nejlepší?

„To, že mám pocit, že něco dělám. Člověk pomáhá zachraňovat lidské životy nebo předcházet tomu, aby se vůbec něco stalo. Lidé si tu plavčíků dost váží. Jednou za čas za mnou někdo přijde, podá mi ruku a řekne, že oceňuje to, co dělám, že zachraňuju životy. A řekl bych, že 95 % to myslí vážně (smích). V málokterém zaměstnání se dostává člověku ocenění za to, co dělá. Takže ten pocit, že ti někdo poděkuje za to, že jsi mu pomohl, ten je nejlepší.“

> A teď naopak – v čem spatřuješ největší negativa plavčíkování?

„To mě teď zrovna nic nenapadá. Ale možná je nejhorší to, že člověk musí udržet koncentraci. Jsme na místě osm hodin, přičemž, když je zrovna málo lidí, tak je právě udržet pozornost velmi těžké. Nemůžeme vůbec polevit. Dnes zrovna jsem asistoval kolegovi se záchranou. Jeden chlápek se z ničeho nic začal topit, já jsem to neviděl, jen jsem slyšel pískání kolegy a vysílačku. A to je právě ono - často se třeba neděje nic, ale pak se vše může změnit během pěti sekund.“

> Vypadá to, že tě Američané na pláži jako autoritu respektují. Nemáš někdy problém s tím, že by na tvé pokyny nereagovali?

„Američani jsou slabí plavci, mají hrozně špatný styl, žádný záběr. Jejich posun

vpřed při plavání je minimální. Když na někoho zapískám, že je už moc daleko na moři, tak pak docela trvá, než připlave zpátky. V naprosté většině případů se ale řídí tím, co jim říkám. Málokdy se stane, že někoho musím upozorňovat dvakrát, a to hlavně co se týče pokynů ve vodě. Obecně na pláži je ale v Americe až příliš pravidel, a to mě možná na té práci baví nejmíň – vynucovat si stále dokola pravidla, o kterých nejsem ani já sám úplně přesvědčen. Zkrátka americký přístup je jiný než u nás.“

> Nemají holky plavčíce s respektem ze strany návštěvníků pláže problém? Kdo se vlastně na tuto práci hodí nejvíc?

„Moje zkušenost je taková, že chlapi mají větší respekt. Nicméně si nemyslím, že být dobrým plavčíkem je záležitost pohlaví. Každý musí brát práci zodpovědně. Někteří Češi a Slováci, kteří tady plavčíkují, jsou v tomto ohledu docela flinkové. Řeknou si: ‚To se nějak udělá, ti si nějak poradí.‘ Ale neuvědomují si, že běžný Američan, který sem jede na dovolenou, vidí oceán poprvé, podruhé v životě. Nebo vůbec nechodí do vody. Není to tak, jak to máme v Čechách,

že skoro každý absolvoval plavecký výcvik ve škole. Kdybych měl práci plážového plavčíka někomu doporučit, tak lidem s lepší angličtinou, protože se komunikuje přes vysílačky a v krizové situaci není čas někomu něco vysvětlovat. Potom těm, kteří jsou fyzicky o něco zdatnější, i když to není hlavní podmínka. A rozhodně musí mít smysl pro zodpovědnost.“

> Po čtyřech letech zkušeností s plavčíkováním na pláži už jsi poznal desítky plavčíků – jsou tedy všichni takoví?

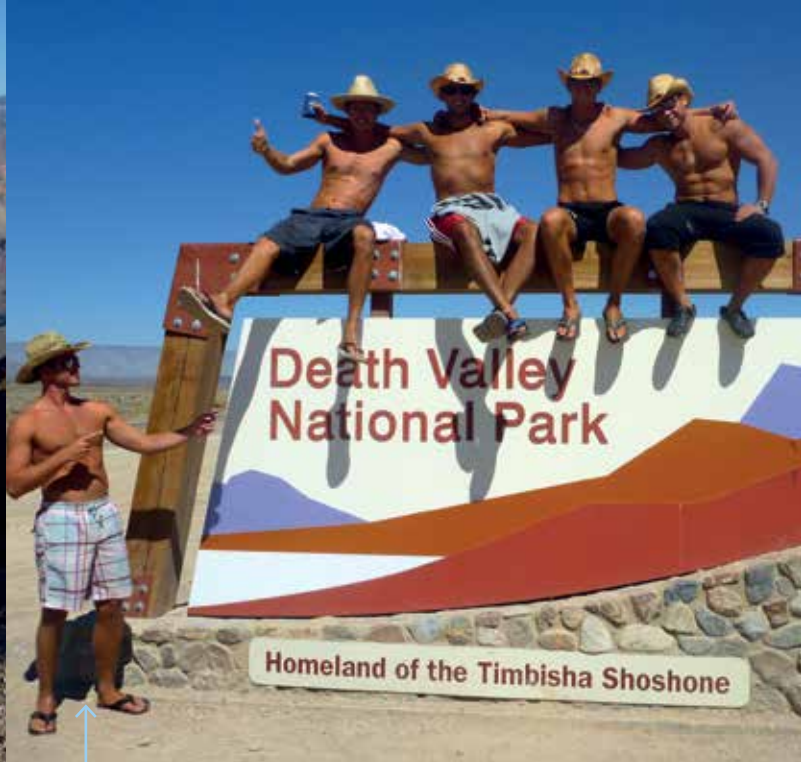
„Je to hodně o tom, že lidi přijedou a neví, co od práce plážového plavčíka očekávat. Někteří svůj pobyt berou jako dovolenou. Sedět si na pláži a opalovat se a to je všechno. Někdo na vodu skoro nekouká a spíše se seznamuje s místními slečnami. Což je samozřejmě jednodušší, uniforma, opálení a cizí přízvuk holt dělají svoje (smích). Mezi jednotlivými plavčíky jsou poměrně velké rozdíly. Vlastnosti, které jsem předtím vyjmenoval, samozřejmě nemají všichni. To je spíše takový ideální prototyp.“

Karel s ostatními plavčíky na Myrtle Beach.

Cestování po západě USA.

V Údolí smrti naštěstí nikoho zachraňovat nemuseli.

„Hlava si odpočine a naopak tělo dostane zabrat.“

> Jak bys charakterizoval svůj život plavčíka v Myrtle Beach?

„Zažívám tu takový easy-going styl života. Neřešíš vůbec nic. Hlava si odpočine a naopak tělo dostane zabrat. Jsme sice v práci, ale zároveň si užíváme. Já ale ani práci neberu jako nějaké nutné zlo. Naopak! Nedělám plavčíka proto, abych si vydělal peníze, ale hlavně, protože mě to baví. Samozřejmě se vždy těším i na tu část, kdy práce skončí a přede mnou je jen cestování.“

> Kam se tedy letos chystáš?

„V září bych se chtěl jet podívat někam za teplem. Letos se chystám buď tři týdny surfovat na Havaj, nebo do Střední Ameriky. A od října jsem si ještě naplánoval zimní sezónu v Kanadě. Už pomalu nakupuji zimní vybavení. Necestujeme ale nutně jen na konci léta po skončení práce, ale podnikáme i jednodenní nebo dvoudenní výlety do okolí. Navštívili jsme třeba město Charleston tady v Jižní Karolíně. Nemusí to být jen zprofanované destinace, i méně známá místa jsou často krásná a zajímavá.“

„Člověk zkrátka musí odbourat to, na co je zvyklý doma.“

> Už jsi ve Státech strávil nějakou dobu, měl jsi možnost poznat, jací Američané jsou. Je něco, co bychom se od nich my, Češi, měli naučit?

„Mohli bychom se od nich naučit být více asertivní. Líbí se mi jejich odhodlání věci dotáhnout do konce a smysl pro zodpovědnost, o kterém jsme se už bavili.“

> Co by se naopak oni mohli naučit od nás?

„Právě to, co děláme. Rozhodnout se, sbalit se a někam jít, vycestovat, zkusit nové věci, poznat rozdíly. Osobně mě dost obohatilo, že jsem si udělal vlastní obrázek o Americe a o lidech tady a nemám jen zprostředkovaný obraz. Hodně Američanů žije ve svém státě, kde se narodili a nepřekročili jeho hranice. A pak, když už konečně někde vyjedou, tak zjišťují, že žijí v uzavřené ulitě a okolní svět je zajímavější, než jim popisují jejich domácí média.“

> Do USA ses vrátil už po čtvrté. Nebude pro tebe dalším krokem stěhování?

„Nedokážu si představit, že bych tu žil. Je to tak rozdílná země, hlavně co se týká mentality lidí. Možná bych tu mohl bydlet nějakou dobu, ale rozhodně ne na celý život. Hned mě napadne, jak by mi chyběl chleba, knedlík, celkově naše jídlo (smích). A také náš český smysl pro humor. I když už jsem tu poněkolkáté, tak si tu stále přijdu jako cizinec. Myslím, že by mě Američané nedokázali přijmout. Stále nejsem jedním z nich.“

> Co tě program Work and Travel, a tedy čas strávený v USA, naučil?

„Pro mě znamená program WAT mou první dlouhodobou zahraniční zkušenost. Naučil jsem se fungovat v jiném prostředí, zvyknout si na něj a přizpůsobit se mu. Pro účastníky je klíčové, aby se tu naučili mírnému flegmatismu. Bydleli jsme tady všichni pohromadě a nějaká pravidla uklízení, na to se tady moc nehrálo. Člověk zkrátka musí odbourat to, na co je zvyklý doma.“ ■

Láká tě taky prožít takové léto v USA? PRO VÍC INFORMACÍ NÁS NEVÁHEJ KONTAKTOVAT!

Lenka Janotová - Koordinátor programu Plavčík v USA
E-mail: l.janotova@czech-us.cz
tel: +420 776 522 726

Program Work and Travel nabízí pozici plavčíka plážového i bazénového. „Bazén je skvělý start. Člověk zjistí, o čem daná práce je a pokud je fyzicky zdatný a má dobrou úroveň angličtiny, může o rok později okusit pláž. Ta je jednoznačně akčnější ;-). Na druhou stranu je třeba být vždy a všude ve střehu, protože ať už mluvíme o pláži, bazénu nebo o běžném životě, i ta nejpoklidnější chvíle se může během sekundy otočit a člověk musí zareagovat“, říká koordinátorka programu Lenka Janotová.

Katka Kadlecová

